

Capitolul 14

Capitolul 14

Planurile omului și felul lui Dumnezeu de a aranja lucrurile

Acest capitol reia firul istorisirii, dar prezintă împrejurările solemne care se referă la sfârșitul vieții pământești a Domnului.

Cărturarii și preoții se sfătuiesc deja împreună cum ar putea să-L prindă pe Isus cu înșelăciune și să-L omoare. Ei se tem de influența poporului care admira lucrările Sale, bunătatea și blândețea Sa. Ar fi vrut să evite să-L prindă în momentul sărbătorii, atunci când mulțimea se afla în număr mare la Ierusalim: dar Dumnezeu avea alte gânduri. Isus trebuia să fie Mielul nostru de Paști – adorabil Domn! – și să Se ofere pentru a fi jertfă pentru ispășire. Așa erau gândurile lui Dumnezeu și așa se manifesta dragostea lui Hristos; iar Satan nu ducea lipsă de slujitori care să împlinească tot ceea ce puteau să facă rău împotriva Domnului. Iar odată ce Isus Se oferă El Însuși, poporul va fi dispus în curând să-L predea chiar celor dintre națiuni, și să se comporte astfel față de Acela care îi atrăsese prin bunătatea și prin lucrările Sale; iar trădarea nu avea să lipsească nici ea pentru a-L preda fără dificultate în mâinile preoților. Totuși căile lui Dumnezeu care Îl recunoșteau și-L prezentau în harul Său, aveau să aibă primul loc; iar cina din Betania și din Ierusalim aveau să preceadă, una, propunerea lui Iuda către marii preoți, iar cealaltă, actul în sine de trădare. Oricât de mare ar fi răutatea omului, Dumnezeu ia întotdeauna locul pe care El îl dorește și nu permite niciodată puterii vrăjmașului să ascundă căile Sale din fața ochiului credinței, și nici nu lasă pe poporul Său fără o mărturie clară a dragostei Sale.

Toate sunt în mâinile lui Dumnezeu ca să împlinească planul Său, în timpul, în felul și prin instrumentele alese de El

Această parte de istorie este remarcabilă. Dumnezeu pune înaintea noastră gândurile și temerile căpeteniilor poporului pentru a ni le face cunoscute, dar totul rămâne absolut în mâinile Sale; iar răutatea omului, trădarea și puterea lui Satan, atunci când lucrează în felul cel mai energic (niciodată n-au fost mai active ca în acele momente), nu fac decât să împlinească gândurile lui Dumnezeu cu privire la gloria lui Hristos. Înainte de trădarea lui Iuda, El primește mărturia afecțiunii Mariei. Dumnezeu pune pecetea acestei afecțiuni asupra Aceluia care urma să fie trădat. Și, pe de altă parte, înainte să fie părăsit și predat, Isus poate să arate toată iubirea Sa pentru ai Săi la cea din urmă masă pe care o ia împreună cu ei, instituind Cina. Ce mărturie frumoasă a interesului lui Dumnezeu în grija Sa pentru copiii Săi ca să-i mângâie în cel mai întunecat moment al înfrustrării lor!

Dragostea față de Hristos determină o comportare potrivită

Remarcați de asemenea în ce fel dragostea pentru Hristos, chiar în mijlocul întinericului din jur, găsește lumina necesară pentru a fi condusă în astfel de clipe. Maria nu avea nici o descoperire profetică, dar pericolul iminent în care Se afla Domnul Isus din cauza urii iudeilor, stimulează afecțiunea ei și o îndeamnă să împlinească un act care trebuia să fie mărturisit în toată lumea unde se va vesti moartea lui Hristos și dragostea Sa pentru noi. Aceasta este adevărata pricepere, adevărata călăuzire în lucrurile morale. Fapta Mariei scoate și mai mult în evidență întunecimea din inima lui Iuda; este o faptă îmbrăcată în lumina inteligenței divine, iar aceasta prin mărturia pe care o dă Domnul Însuși. Această afecțiune pentru Hristos discernă ceea ce este potrivit – cântărește binele și răul într-un mod corect și la momentul potrivit. Este un lucru bun să te preocupi de săraci, dar în acest moment tot gândul lui Dumnezeu se concentra asupra sacrificiului lui Hristos. Ocazia de a-i ajuta pe săraci se putea prezenta oricând și este un lucru bun și drept ca cineva să ajute pe săraci. Dar a-i pune în comparație cu Domnul Isus, în momentul jertfei Sale, aceasta ar fi însemnat să-i scoți din locul lor și să uiți tot ceea ce este prețios pentru Dumnezeu. Iuda, care nu ținea decât la bani, profita de poziția pe care o avea pentru interesele lui. El avea ochi nu pentru valoarea cea mare pe care o avea Hristos, ci mai degrabă pentru dorința cărturarilor. Înțelepciunea lui venea de la vrăjmaș, așa cum cea a Mariei era de la Dumnezeu.

Lucrurile își urmează cursul și Iuda se înțelege cu marii preoți pentru a-L vinde pe Isus pentru bani. Aranjamentul este încheiat potrivit gândurilor lor și alor sale. Este totuși atât de remarcabil să vedem aici felul în care – dacă pot spune astfel – Dumnezeu Însuși domină situația. Chiar în clipa în care răutatea omului dă pe deasupra sau puterea lui Satan se exercită la cel mai înalt grad, totul se împlinește perfect în momentul, în modul și prin instrumentele dorite de Dumnezeu. Nimic, nici cel mai mic lucru nu-l scapă de sub control. Nu se împlinește nimic altceva decât ceea ce vrea, cum vrea și când vrea El. Ce mângâiere pentru noi! Și în împrejurările care ne sunt acum puse înainte în acest text din Scriptură, ce mărturie evidentă! Duhul Sfânt remarcă în text această dorință, ușor de înțeles, a mai-marilor poporului și a cărturarilor, de a evita momentul sărbătorii. Inutilă dorință! Jertfa trebuia să aibă loc în acea perioadă și așa a fost.

Ultimul Paște din timpul vieții lui Isus, Mielul lui Dumnezeu

Se apropia clipa ultimului Paște din viața lui Isus – acest Paște în care El Însuși trebuia să fie Mielul, și dincolo de care nu trebuia să mai rămână nici un alt memorial decât acela al Lui Însuși și al lucrării Sale. Atunci Domnul trimite pe ucenicii Săi pentru a pregăti tot ceea ce era necesar pentru sărbătoare. Seara El Se așează împreună cu ucenicii Săi pentru a discuta cu ei, pentru a le mărturisi, pentru ultima dată, dragostea Sa pentru ei ca Acela care i-a însoțit și îi va însoți. Și în timp ce face aceasta, trebuie să-i anunțe că unul dintre ei îl va trăda (pentru că El trebuia să experimenteze suferința în toate aspectele ei). Inima fiecăruia din cei unsprezece s-a întristat la gândul acesta. Trebuia într-adevăr ca vânzătorul să fie unul dintre aceia care mâncau din aceeași farfurie cu El. Dar vai de omul acesta! Fără îndoială, nici gândul unei astfel de nelegiuiri, nici durerea inimii Sale nu pot să oprească revărsarea dragostei lui Hristos.

El le oferă dovezile acestei dragoste în Cina Domnului. De acum ei aveau să-și aducă aminte nu de o eliberare temporară, ci de El, de jertfa Sa. Totul era absorbit în El, și în El murind pe cruce. Apoi, dându-le paharul, El pune baza noului legământ în sângele Său (în imagine simbolică), prezentând acest sânge ca împărtășire cu moartea Sa – adevărata băutură a vieții. După ce au băut toți din pahar, El le spune că acesta este sigiliul noului legământ – lucru bine cunoscut de iudei, din scrierile lui Ieremia, adăugând că acest sânge era vărsat pentru mulți. Moartea Domnului Isus urma să fondeze noul legământ și să plătească răscumpărarea multora. Pentru aceasta trebuia deci ca El să moară,

iar legăturile pământești între Isus și ucenicii Săi erau distruse. Isus nu avea să mai bea din rodul viței (imaginea acestor legături) mai înainte de a reînnoi într-un alt mod această relație cu ei în Împărăția lui Dumnezeu. Atunci când Împărăția va fi întemeiată, El va fi din nou cu ei pentru a reînnoi aceste relații de intimitate (sub o altă formă și într-un mod mult mai înalt, fără îndoială, dar într-o manieră reală). Dar acum toate se schimbau. Ei cântă și apoi ies pentru a se duce la locul obișnuit pe Muntele Măslinilor.

Legătura cu ucenicii Săi reluată și stabilită prin înviere

Legătura dintre Domnul Isus și ucenicii Săi aici pe pământ urma într-adevăr să fie ruptă, dar aceasta nu era prin faptul că El îi părăsea cumva pe ai Săi. La ultima cină petrecută împreună cu ei, El a întărit sau cel puțin a manifestat în mod atât de profund sentimentele inimii Sale și puterea (dinspre El) a acestor legături. Dar ei se vor poticni din cauza poziției pe care El o va lua și îl vor părăsi. Totuși, mâna lui Dumnezeu se regăsește în toate aceste împrejurări. El este acela care va bate Păstorul. Dar odată înviat dintre cei morți Isus avea să reia relațiile cu ai Săi – cu cei sărmani din turmă. Avea să meargă înaintea lor în Galileea, acolo unde începuseră aceste relații, departe de orgoliul națiunii și acolo unde, potrivit Cuvântului lui Dumnezeu, lumina apăruse în mijlocul lor.

Moartea lui Hristos ca judecată a lui Dumnezeu asupra păcatului

Moartea îi stătea acum înaintea. Trebuia să treacă prin ea ca să se poată stabili acele legături dintre Dumnezeu și om. Păstorul va fi lovit de Domnul oștirilor. Moartea era judecata din partea lui Dumnezeu; putea omul să stea în fața acestei judecăți? Unul singur putea. Petru, iubindu-L prea mult pe Hristos pentru ca inima sa să-L abandoneze, avansează prea mult pe drumul acesta al morții, pentru ca mai târziu să dea înapoi, dând astfel o mărturie și mai elocventă despre incapacitatea în care se găsea de a traversa adâncul care se deschidea acum înaintea ochilor Stăpânului său, Cel care era atât de puțin cunoscut de ei. În definitiv, pentru Petru nu se punea decât problema aspectului exterior al morții. Slăbiciunea pe care i-o inspira teama îl făcea incapabil să privească adâncul pe care păcatul l-a deschis în fața pașilor noștri.

În momentul în care Isus vestește tot ceea ce urmează să aibă loc, Petru pretinde că va face față acestor împrejurări. El este sincer în dragostea sa, dar nu știa ce este omul atunci când este descoperit înaintea lui Dumnezeu și când se află în prezența puterii vrăjmașului care folosește moartea drept armă. Petru mai experimentase înfrângerea; iar dacă privirea la Isus îi inspira dragoste, aceasta nu însemna în același timp că firea (carnea) – aceea care ne împiedică să-L glorificăm pe El – a murit în manifestările practice. Petru însă nu cunoștea nimic din acest adevăr. Moartea lui Hristos este aceea care a scos în evidență starea în care ne găseam, aducând singurul remediu posibil – moartea și viața de înviere. Ca și chivotul la Iordan, Hristos a trebuit să treacă singur prin râu, pentru ca apoi poporul Său răscumpărat să poată traversa pe uscat. Ei nu mai trecuseră niciodată pe drumul acesta.

Perfecțiunea și gloria arătate în încercarea Domnului

Domnul Isus înaintea spre finalul încercării Sale – încercare care nu face decât să scoată în evidență perfecțiunea și gloria Sa și să-L glorifice pe Dumnezeu, Tatăl Său, în același timp, dar încercare care conținea tot ceea ce ar fi putut să-L oprească, dacă L-ar fi putut opri ceva, și ea merge până la moarte și până la povara mâniei lui Dumnezeu – povară care trece dincolo de posibilitatea noastră de a gândi.

În Ghetsimani: cunoașterea deplină a Domnului despre ce avea să vină peste El

El Se apropie de luptă și de suferință, nu cu ușurătatea lui Petru, care se aruncă înainte în ignoranța lui, ci se apropie cu o cunoaștere deplină, așezându-Se în prezența Tatălui Său, înaintea Căruia totul era deja cântărit, și unde voința Aceluia care îi impunea această sarcină este în mod clar afirmată prin comuniunea cu El. În felul acesta Isus împlinește această lucrare așa cum era ea gândită de Dumnezeu, potrivit cu lărgimea și intenția gândurilor și naturii Sale, și într-o perfectă ascultare de voia Sa.

Realizând toată întinderea suferințelor Sale, dar în comuniune cu Tatăl Său

Isus Se îndepărtează pentru a Se ruga. El traversează din punct de vedere moral toată întinderea acestor suferințe, simțind toată amărăciunea lor în comuniune cu Tatăl Său. Având aceste suferințe în fața propriilor ochi, El le așează înaintea inimii Tatălui Său, pentru ca, dacă ar fi fost posibil, acest pahar să treacă de la El. Iar dacă nu, va ști că primește acest pahar chiar din mâna Tatălui Său. Datorită evlaviei Lui a fost ascultat și rugăciunile Sale au fost împlinite. El Se găsea acolo ca om – fericit să-i aibă pe ucenici veghind împreună cu El, fericit de a Se izola și de a-Și revărsa inima la sânul Tatălui Său, în starea de dependență a unui om care se roagă. Ce imagine!

Petru, care voia să moară pentru Stăpânul Său, nu este capabil nici măcar să vegheze împreună cu El. Domnul îi arată cu blândețe inconsecvența sa, recunoscând totuși că de fapt duhul său era plin de bunăvoință, dar carnea era fără valoare în lupta cu vrăjmașul și în încercarea spirituală.

Caracterul moral și legătura evenimentelor în Marcu, arătând pe Slujitorul credincios

Descrierea lui Marcu, care trece atât de repede de la un eveniment (care scoate în evidență întreaga stare a oamenilor cu care era asociat Domnul Isus) la un altul în așa fel încât să le așeze pe toate în raport unele cu celelalte, este de asemenea mișcătoare, la fel ca și descrierile mai detaliate din celelalte Evanghelii. Aici, în Marcu, fiecărui pas făcut în această descriere îi este imprimat un caracter moral, dându-i în ansamblu un interes pe care nimic nu l-ar putea egala (cu excepția a ceea ce este deasupra tuturor gândurilor și a tuturor lucrurilor) decât Persoana Aceluia care este prezentat aici înaintea ochilor noștri. El este Acela care veghea alături de Tatăl Său; pentru că, la urma urmei, dependent așa cum era El în har, ce-ar fi putut face omul pentru El? Iar Domnul, în poziția Sa de om desăvârșit, nu S-a putut baza decât pe Unul singur și astfel a fost Omul perfect.

El Se întoarce pentru a Se ruga, apoi revine și îi vede din nou dormind, și din nou Se întoarce pentru a-Și prezenta situația înaintea Tatălui Său. Apoi îi trezește pe ucenicii Săi pentru că sosise ceasul în care nu mai puteau să facă nimic pentru El. Iuda se apropie cu sărutul său. Isus Se supune. Petru, care dormea în timpul rugăciunii stăruitoare a Stăpânului său, se trezește pentru a lovi atunci când Acesta se supune ca un miel pe care îl duci la măcelărie. El lovește pe unul din cei care asistau la scenă și-i taie urechea. Isus discută cu aceia care veniseră să-L ia,

amintindu-le că atunci când era, omenește vorbind, în permanență expus puterii lor, ei nu au pus mâna pe El; iar faptul că aceasta se întâmpla acum avea un motiv anume – sfaturile și Cuvântul lui Dumnezeu care trebuiau să se împlinească. Aceasta era împlinirea fidelă a slujbei care îi fusese încredințată. Toți îl părăsesc și fug; cine altul în afara Lui Însuși putea să urmeze drumul acesta până la capăt?

Un tânăr, este adevărat, a încercat să meargă mai departe. Dar imediat soldații pun mâna pe el, luându-i învelitoarea de în subțire pe care acesta le-o lasă și fuge. Cu cât omul se aventurează mai mult, în afara puterii Duhului Sfânt, pe acest drum unde se găsesc puterea lumii și a morții, cu atât mai mare este rușinea cu care scapă de acolo, dacă Dumnezeu permite o astfel de scăpare. Tânărul fuge de acolo gol.

Martorul credincios înaintea marelui preot; necredincioșia lui Petru

Martorii eșuează nu în a-și manifesta răutatea, ci în exactitatea mărturiei; tot așa cum nici forța nu a avut nici o putere împotriva Lui înainte de a veni momentul pe care Dumnezeu îl hotărâse. Iar în acest moment survine mărturisirea Domnului Isus, credincioșia Sa în a spune adevărul în mijlocul acelei adunări, iar aceasta devine motivul pentru care ei îl pot condamna. Omul nu poate nimic, deși înfăptuiește toate lucrurile în ceea ce privește voința și vinovăția lui. Dar omul este neputincios în toate privințele, și în mărturia pe care o dau vrăjmașii lui Isus, și în afecțiunea pe care trebuiau să l-o nutrească ucenicii Săi! Isus este Acela care mărturisește despre adevăr; Isus de asemenea este Cel care veghează împreună cu Tatăl – Isus Se supune acelor care n-ar fi putut niciodată să pună mâna pe El până în momentul când a sosit ceasul hotărât de Dumnezeu. Sărmanul Petru!

El a mers mai departe decât tânărul din grădină; și îl regăsim aici, în firea lui pământească, pe poziția mărturiei, în acel loc în care trebuia să fie dată mărturia, în fața puterii vrăjmașului și a instrumentelor acestuia! Vai! Petru nu va scăpa. Dacă vorbele lui Petru sunt false, Cuvântul lui Hristos este adevărat – inima Sa va fi credincioasă și plină de dragoste, dacă aceea a lui Petru (ca și a noastră) este necredincioasă și lașă. Isus mărturisește adevărul, iar Petru îl tăgăduiește. Totuși nu este lipsit de harul scumpului nostru Mântuitor; atins de acest har, Petru își acoperă fața și izbucnește în lacrimi.

Împăratul respins este Fiul Celui Binecuvântat, Fiul Omului

Rămânea acum să se împlinească acel cuvânt profetic: „Va fi dat în mâinile națiunilor”. Acolo El este acuzat de a fi Împărat, și răspunsul Său că este Împărat cu adevărat va constitui de fapt cauza morții Sale. Dar acesta era adevărul.

Mărturisirea pe care Isus o făcuse în fața preoților (versetele 61,62), atinge relațiile Sale cu Israel, așa cum am văzut și alte exemple în această Evanghelie. Slujba Sa era predicarea în mijlocul adunării lui Israel. El Se prezentase acolo ca fiind Împăratul, Emanuel. Acum El mărturisește că este pentru Israel întreaga speranță a poporului. „Ești Tu”, întrebă marele preot, „Hristosul, Fiul Celui Binecuvântat?” (versetul 61). Acestea erau, potrivit Psalmului 2, titlul și poziția glorioasă a Aceluia care reprezenta speranța lui Israel. Dar Isus adaugă și ceea ce El va fi (și anume caracterul pe care avea să-L ia după ce va fi respins de popor, acel caracter sub care Se va prezenta poporului răzvrătit); este vorba de ceea ce se descrie în Psalmul 8 și 110 și în Daniel 7, iar rezultatul acestor lucruri va fi așezarea Fiului Omului la dreapta lui Dumnezeu și venirea Lui pe norii cerului. Psalmul 8 nu-L prezintă pe Hristos decât într-o manieră generală; Psalmul 110 și Daniel 7 prezintă pe Mesia în acest mod special potrivit căruia Hristos vorbește aici despre El Însuși. Hula pe care marele preot l-o atribuie nu reprezenta altceva decât respingerea Persoanei Sale, pentru că iar ceea ce Isus spunea se găsea scris în Cuvânt.

clickbible.org